

Предание за Банго Васили

Имало едно време едно дете – циганче. Селото, в което то живеело се намирало до голяма река. От всички неща детето най-много обичало да играе на голямата поляна край селото, онази дето се намирала точно отпък реката, до моста. Един ден, в началото на годината, както си играело циганчето с другите деца, видяло, че отпък моста, откъм селото се задава майка му. Зарадвало ѝ се то и се затичало през моста да я посрещне. Не щеш ли обаче, за беда мостът бил прогнил на едно място. Стъпило детето, продънил се мостът и то паднало в реката. Видяла това майката, затичала се, завикала, но нали не можела да плува само стояла край брега и плачела. Събрали се и други хора, но никой не смее да се хвърли в ледената вода. В този момент обаче наблизко се намирал един овчар – Васил. Той бил куц с единия крак и всички му казвали „Куция Васил“. Овчарят видял всичко и без да се замисли, хвърлил се в студената вода да спасява детето. А то вече почти си било заминало. Хванал го и го изтеглил на брега. Запрегръщала го майката и пак заплакала, но този път от радост.

Тръгнали да се прибират към селото, а насреща им търчи бащата на детето – чул той, че синът му паднал в реката. Зарадвал се, че го вижда пак жив и здрав и го попитал:

- Кой те спаси от ледената река?
- Банго Васил (Куция Васил). – отвърнало детето.
- От днес нататък, на този ден, неговото име ще се празнува! – казал бащата

